

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jiřiny Jislové a soudců JUDr. Tomáše Pirka a Mgr. Štěpána Hnaníčka ve věci žalobce: **Z. P.**, bytem Xxx, Xxx, zastoupené opatrovníkem Ing. A. P., bytem Xxx, Xxx, zastoupeného JUDr. Viktorem Pakem, advokátem se sídlem Praha 1, Politických vězňů 21, proti žalované: **Fakultní nemocnice Královské Vinohrady, IČ 00064173**, se sídlem Praha 10, Šrobárova 50, zastoupené Mgr. Martinem Pokorným, advokátem se sídlem Praha 1, Jakubská 647/2, o zaplacení **částky 35,100.000 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalované proti mezitímnímu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 23. srpna 2012, č. j. 7 C 94/2007–215,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně **se z r u š u j e** a věc se **v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem ze dne 23. 8. 2012 soud prvního stupně rozhodl, že žaloba je co do základu nároku důvodná a o výši nároku žalobkyně a o nákladech řízení mezi žalobkyní a žalovanou bude rozhodnuto v konečném rozsudku. Takto rozhodl o požadavku žalobkyně na náhradu škody na zdraví ve výši 35.100.000 Kč, k níž došlo v důsledku lékařského zákroku, k němuž nedala platný souhlas.

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že u žalobkyně došlo dne 14. 11. 2002 ke škodě spočívající v poškození zdraví - xxx postižení typu xxx xxx, k těžkému xxx poškození xxx xxx. Dle ústavního znaleckého posudku i dle znaleckého posudku znalce doc. MUDr. Josefa Aloise Tichého CSc. byla příčinou poškození zdraví opožděně zahájená resuscitace. Žalobkyně byla před provedením koronarografie řádně poučena od lékařů žalované a v rámci poučení byla informována o možných negativních důsledcích výkonu na její zdraví. Dle znaleckého posudku znaleckého ústavu byla koronarografie žalobkyně provedena lege artis a dle znaleckého posudku doc. MUDr. Tichého takto provedena nebyla. Podle ústavního znaleckého posudku průběh koronarografie a aktuální zdravotní stav žalobkyně neodůvodňoval umístění žalobkyně na monitorované lůžko, doc. Tichý však dospěl k závěru, že žalobkyně na něj měla být umístěna s ohledem na zúžení pravé koronární tepny, k němuž došlo při koronarografii a s přihlédnutím k celkovému zdravotnímu stavu. Soud vzal za prokázané, že žalobkyně si po provedené koronarografii nejméně v časovém rozpětí od 13,30 do 16.00 hodin zdravotnickému personálu stěžovala, že se jí špatně dýchá a bolí jí u srdce. S ohledem na tyto skutečnosti (bez ohledu na to, že nejsou zaznamenány ve zdravotnické dokumentaci žalobkyně, neboť její nedostatky nemohou jít k tíži žalobkyně) a vzhledem

k zúžení koronární tepny, k němuž došlo při koronarografii, dospěl soud k závěru, že povinností personálu žalované bylo poskytnout žalobkyni takovou péči, kterou by mohl adekvátně reagovat na možná rizika spojená s provedeným zákrokem, tj. minimálně měl personál žalované zajistit takové sledování základních životních funkcí žalobkyně, kterým by si vytvořil prostor pro včasnou reakci na případné poruchy srdečního rytmu žalobkyně. Soud dovodil, že pokud tak personál žalované neučinil a žalobkyni neumístil na monitorované lůžko a v důsledku toho zahájil resuscitaci žalobkyně opožděně s odstupem několika minut od okamžiku, kdy došlo k poruše zásobení mozku žalobkyně kyslíkem při počínající mydriasi zornic (bez ohledu na úspěšnost resuscitace) porušila žalovaná ve smyslu § 415 obč. zák. svou právní povinnost počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, neboť její zaměstnanci nevyvinuli ve smyslu § 55 odst. 2 písm. a) zák. č. 20/1996 Sb. o péči o zdraví lidu, náležitou činnost, aby zabránili vzniku škody na zdraví žalobkyně. Následkem neúplné zdravotní péče žalované bylo opožděné zahájení resuscitace, v jehož důsledku došlo k těžkému ischemickému poškození mozkové kůry žalobkyně. Za situace, kdy žalovaná netvrdila ani neprokazovala, že by škodu nezavinila, jsou splněny předpoklady odpovědnosti žalované za škodu dle § 420 obč. zák. Námitku promlčení vznesenou žalovanou shledal soud nedůvodnou s tím, že promlčecí doba mohla začít běžet nejdříve dnem 15. 5. 2006, kdy opatrovník žalobkyně požádal o předání záznamu koronarografického vyšetření žalobkyně a pokud byla žaloba podána u soudu dne 14. 3. 2007, byla podána při zachování dvouleté promlčecí doby.

Proti rozsudku se odvolala žalovaná. Namítala, že zdravotnický postup, který zvolila spočívající v tom, že žalobkyně nebyla po provedené koronarografii připojena na monitorovací zařízení, je zcela postupem lege artis, což potvrdil i znalec MUDr. Petr Heinz PhD. Soud také zjistil ze znaleckého posudku Univerzity Palackého v Olomouci, lékařské fakulty a z jeho doplnění, že znalecký ústav dospěl k závěru, že koronarografie provedená u žalobkyně dne 14. 11. 2002 a následný postup žalované, která žalobkyni neumístila na monitorované lůžko po provedené koronarografii, byl postupem „lege artis“. Zúžení tepny při koronarografii nebylo v řízení u prvoinstančního soudu prokázáno. Z výpovědi svědkyně B. vyplývá, že za přítomnosti svědkyně se přišly na žalobkyni asi 4x podívat sestry. Jejich návštěva před vznikem akutního infarktu myokardu, je postupem, kdy si žalovaná počínala tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví žalobkyně.

Žalobkyně považovala rozsudek soudu prvního stupně za správný, a proto navrhla jeho potvrzení.

Odvolací soud rozhodoval za situace, kdy již rozsudkem ze dne 22. ledna 2013, č. j. 15 Co 484/2012-246 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítl, dovolání žalobkyně bylo usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 12. 2014, č. j. 25 Cdo 2876/2013-266 odmítnuto. Na základě žalobkyní podané ústavní stížnosti byla nálezem Ústavního soudu ze dne 30. března 2016, č. j. I. ÚS 834/15 obě shora citovaná rozhodnutí odvolacího a dovolacího soudu zrušena s tím, že se odvolací a dovolací soud nedostatečně vypořádal s námitkami žalobkyně týkající se počátku běhu promlčecí lhůty. Odvolací soud tedy znovu přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212 a § 212a o. s. ř.) a shledal, že námitky žalované jsou zčásti opodstatněné a nejsou proto podmínky pro potvrzení ani změnu napadeného rozsudku.

Odvolací soud se v první řadě zabýval podmínkami řízení. Žalobkyně byla rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. července 2004, č. j. 20 P 41/2004-31 zbavena způsobilosti k právním úkonům zcela a Ing. A. P. jí byl ustanoven opatrovníkem. Podle § 28 zák. č. 40/1964 Sb., obč. zák., jestliže jsou zákonní zástupci povinni též spravovat majetek

těch, které zastupují, a nejde-li o běžnou záležitost, je k nakládání s majetkem třeba schválení soudu. Podle § 20 odst. 1 o. s. ř. může každý před soudem jako účastník samostatně jednat (procesní způsobilost) v tom rozsahu, v jakém má způsobilost vlastními úkony nabývat práv a brát na sebe povinnosti. V souladu s ustálenou judikaturou (z poslední doby např. rozhodnutí NS ČR 33Cdo 2289/2011) proto soud uvádí, že ustanovení § 28 obč. zák. je třeba vykládat v souladu s celkovým pojetím občanského zákoníku tak, že se jeho právní režim analogicky vztahuje i na nakládání zákonného zástupce s neběžnými osobními záležitostmi zastupovaného. Podání jakékoliv žaloby je bezesporu neběžnou záležitostí, která může mít daleké dosahy do sféry nesvéprávné žalobkyně (např. krom vzniklých práv a povinností, o kterých je rozhodováno v řízení, taktéž nutnost hradit náklady soudního řízení). Proto opatrovník žalobkyně potřebuje k podání žaloby souhlas soudu. Vzhledem k tomu, že nedostatek procesní způsobilosti žalobkyně není neodstranitelnou vadou řízení, bude na soudu prvního stupně, aby jejího opatrovníka vyzval k odstranění tohoto nedostatku vyžádáním rozhodnutí, jímž by soud schválil opatrovníku podání žaloby za žalobkyni. Již z tohoto důvodu odvolacímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek podle ust. § 219a odst. 1 písm. a) zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odvolací soud však považuje na tomto místě za podstatné uvést i následující skutečnosti. Na základě shora citovaného nálezu Ústavního soudu odvolací soud uvádí, že závěr soudu prvního stupně týkající se počátku běhu subjektivní promlčecí doby považuje za správný a plně proto v této části odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně včetně závěru, že námitka promlčení žalované je nedůvodná. Soud prvního stupně se však nedostatečně vypořádal s tím, z jakého důvodu nepovažuje postup zdravotnického personálu žalované za postup lege artis. Z odůvodnění jeho rozsudku vyplývá, že se přiklonil k závěrům znaleckého posudku doc. Tichého proti závěrům posudku ústavního a to zejména v otázce, zda žalobkyně měla být po provedeném vyšetření umístěna na monitorované lůžko. Soud prvního stupně v podstatě převzal závěry doc. Tichého, které však jsou v této otázce v rozporu se závěry ústavního znaleckého posudku, aniž by uvedl, z jakých důvodů tak učinil. Odvolací soud je toho názoru, že tuto stěžejní otázku, zda žalobkyně měla být s ohledem na její celkový zdravotní stav (počínající xxx xxx, dlouhodobá léčba xxx pro sníženou funkci xxx xxx, zúžení pravé věnčité tepny v průběhu koronarografie a podle soudu prvního stupně prokázaných obtíží v odpoledních hodinách po vyšetření) umístěna na monitorované lůžko. Jedná se o odbornou otázku, kterou je třeba vyřešit znalecky, např. doplňujícím dotazem na znalecký ústav i na doc. Tichého, či jejich přímou konfrontací.

Odvolací soud proto z výše uvedených důvodů napadený rozsudek podle ust. § 219a odst. 1 písm. a) zrušil a věc vrátil podle ust. §221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. soudu prvního stupně k dalšímu řízení

Na soudu prvního stupně bude, aby jednak od opatrovníka žalobkyně vyžádal souhlas opatrovníckého soudu s podáním žaloby a dále, aby odstranil rozpor mezi závěry znalců týkající se otázky umístění žalobkyně po provedeném vyšetření na monitorované lůžko, např. doplňujícím dotazem na znalecký ústav i na doc. Tichého, či jejich přímou konfrontací. Soud prvního stupně dále provede dokazování v naznačeném směru a o věci znovu rozhodne. Přitom neopomene rozhodnout i o všech nákladech řízení včetně řízení odvolacího (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

Právním názorem odvolacího soudu je soud prvního stupně podle § 226 odst. 1 o. s. ř. vázán.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **I z e** podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců ode dne jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to pouze za podmínek uvedených v ustanovení § 237 občanského soudního řádu.

Praha 6. září 2016

Mgr. Jiřina Jislová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Martínková Hana